

Bugün Enes kardeşim bu günlükleri sabahları işe giderken okuduğunu söyledi. Okuduğunu biliyordum, ama bu derece düzenli okuduğundan haberim yoktu. Biraz daha gayret göstermem gerekecek artık. İltifat marifeti vacip kıldı.

Seçimin önceki gecesi seçim harici bir şeyden bahsetmek zor. İnsanın aklına konu namına gelen, nihayetinde yarın bu saatlerde, belki siz bunu okurken çözülmüş düğüm oluyor. Siyaset yazmak ve konuşmak en sevdiğim iş değil, daha doğrusu bugünkü ortamda bunu hakkıyla yapmak imkansız. İnsanlar kendilerini güvende hissetmiyor.

Muhalf de olsa, muvafık da, insanların kendini güvende hissetmediği yerde, siyasi dertlerin temeli güvenin tesisi üzerine kuruluyor. Ancak gördüğüm kadarıyla herhangi bir durum, koalisyon veya tek başına hükümet bu güveni tesis edemeyecek. Biz onlara, onlar bize güvenmiyor.

Ak Parti geçen seçime nazaran daha iyi bir performans sergiledi. Kimsenin ona geçmişteki icraatlar için oy vermeyeceğini anlamış görünüyor. Bugünkü Türkiye'yi meydana getirmekte emekleri çok, velakin insanlar oy verirken dünkü veya bugünkü Türkiye'yi değil, yarınkini arıyor. Bu muhalefetin, onların ekşi söyleminin, yakıcı ve buruk sözlerinin yerine geçmese de, en azından küskün seçmenlerini toparlayacak gibi duruyor. Velakin asıl mesele hala yerinde, biz onlara, onlar bize güvenmezken, insanlar sadece *kamp siyaseti* yapacaklardır. Bizim için de, onlar için de geçerli bu.

Önümüzdeki asıl problem, bu ülkedeki bu güvenin nasıl sağlanacağı ve *normalleşmenin*, birbirimize sövmeden konuşmaya başlamanın nasıl olacağı. Bunun *onların* tarafında neleri gerektirdiğini fazla düşünmedim, açıkçası, hayatlarını insanları aşağılamaya ayırmış kişilerin nasıl yeniden saygı duymaya başlayacakları beni ilgilendirmiyor, velakin, bizim tarafın güven sağlamaya *o taraftan* daha ehil olduğunu göstermek icap ediyor.

Birinci mesele Kürt meselesi. Kürtlerin artık *uluslaştığı* ve Kürtçe bilmeseler de, kendilerini Türklerle eşit görmek istediklerini ve bunun da devletin anayasasından başlayıp değiştirmek anlamına geldiğini görebiliyoruz. Ancak gördüğümüz başka bir şey daha var, Türkler, kendilerini Kürtlerle eşit görmek, Anayasa'nın her iki dilde, her iki kavim için yazılmasını istemiyorlar. Onların kültürel haklarını almış, azınlık olarak kalmalarını ve daha fazlasını istemeyeceklerini umuyorlar ve yanılıyorlar. Kürtlere verilmiş kültürel haklar, ne kadar adilane olursa olsun, onların *ulus hakkının* yerine geçmeyecek.

Bu sebeple bölünmenin artık daha telaffuz edilir hale gelmesi gerekiyor. Eğer Türkler terörün bitmesini istiyorsa, Kürtlerin buna yanaşması için, onların *bitme ihtimali olan* bir birliktelik içinde olduklarını, Katolik nikahı yapmadığımızı anlamaları gerekiyor. Türkler için Kürtlerden *kurtulmanın*, en az Kürtlerin Türklerden kurtulması kadar anlamlı olabileceğini anlatmak gerekiyor. Bölünmek bir fobi olmaktan çıkıp, konuşulabilir hale geldiğinde, *eğer birlik olmak istiyorsanız, kültürel haklarla yetinirsiniz ve teröre destek olmazsınız* diyebilme hakkımız doğar. Onların konuşulmasını tabu sandıkları için konuşanı *kahraman* gibi gördüğü bu durumun aslında lehlerine olmadığını anlamaları uzun sürmez. Bir plebisitte Türklerdeki bölünme şevkinin, Kürtlerdekinden fazla olabileceğine şahit olursak, bu terör biter. Aksi halde ne biz bu savaşı kazanırız, ne onlar bu savaşı kaybeder, yeni bir

dünya savaşı çıkmadığı sürece iki sene soluklanıp, üç sene savaşıarak daha elli sene devam ettiririz biiznillah.

Bölünmenin telaffuzu gerçekten bölünmeyle sonuçlanır mı? Pek zannetmiyorum. Türklerin üzerinde sallanıp duran bölünme korkusunun, biraz da Kürtlerin rüyasına girmesini ve PKK konusunda sorumlu davranmadıkları, koruyup kolladıkları sürece bu korkunun devam etmesini temenni ederim, ancak gerçekten bölünmeyi değil. Yok eğer bir devlet sahibi olmayı o kadar çok istiyorlarsa, bunun daha fazla birbirimize düşmeden ve şehit vermeden olmasında fayda vardır.

Bununla beraber, HDP projesinin onları bir otuz yıl daha oyalayacak bir şeye dönüşme ihtimalini de hesaba katarak, her zaman yaptığımız gibi devekuşu politikasına devam edebiliriz. HDP büyük ihtimalle Kürt hareketini ortadan çat diye bölmek için düşünülmüş ve Öcalan'a karşı yeterince özgül ağırlığa kavuştuğunda, bu vazifesini gerçekleştirecek bir proje. Şimdilik öyle bir gücü olmadığı için PKK'nın gölgesinde saklı, ancak yöneticilerinden bazılarının hallerine bakınca, bunun aslen PKK güdümündeki Kürt bağımsızlık hareketini bir şekilde bölmek ve bu arada *dincilerle* savaşmak için kotarılmış, bir taşa iki kuşu vuracak bir Beyaz Türk projesi olduğunu düşünüyorum. Önümüzdeki beş-on yıl içinde PKK'ya önemli bir şehit vererek, ondan tamamen kopacak bir HDP'nin, Kürtleri de ortadan ikiye bölme ihtimali kuvvetli. Bayram değil, seyran değil, bunlar neden HDP'li oldu sorusunun cevabını *dış güçler* diye vermek mümkün ama bizim oyun kurucularımızı da küçümsemek lazım.

Bölünmenin konuşulması, bu oyunu bozacak bir gelişme olur. Çünkü şu an, devletin *bekçisi* olmak hasebiyle, onun bütün fikri müktesebatından sorumlu olan AKP'nin *cool* olması zor. Devleti temsil ediyor ve devlet de hiçbir zaman *cool* olmaz. (Muhtemelen bunu gördükleri için yarım yamalak Osmanlıcılığa sarıldılar, yeniçeri kıyafetli adamların heyecan verici olduğu düşünülmüş olmalı.) Bu olmadığı sürece de, istikrar vurgusu, Osmanlıcılık veya sırf ekonomi uzun vadeyi kurtarmaz. Ak Parti'nin yeniden *cool* olması da, karşıdaki özyönetim derken, bölünmeyi telaffuz edebilmekten geçer. Bununla kaybedeceği oy muhakkak var, ancak kazanacağı *statükocu değiliz* algısı uzun vadede daha önemli.

İkinci mesele bizim Beyaz Türklerin kendilerini güvende hissetmemesi. Bunun tedavisi nasıl olur bilmiyorum. İktidarlarının yıkıldığı ve tek kutuplu Türkiye'de, dindarlar ve Kürtler diye iki kutup daha meydana geldiği doğru. Hala kültürel olarak başı çektikleri ve buradaki mevzilerini siyasi mevzilerini elde tutmak için kullandıkları da malum.

Kültür Davası zor kazanılan, zor ilerleyen bir konu. Sabır göstermek ve çalışmak, bu çalışmayı da kolaylaştırmak lazım. İş kuracak gençlere para vermek gibi, dergi kuracaklara matbaa masraflarını ödeyecek, podcast çıkaracaklara danışmanlık yapacak, sanatı görünür kılacakların risklerini azaltacak destekler sunmak lazım. Bunları da ayrımcılık yapmadan, üretime müdahale etmeden yapmak lazım. Tohuma kaçmış ve 68 kuşağı veya Gezi mastürbasyonu oyalanan eskilerin fikrini değiştiremezsiniz, ancak gençlerin farklı sözler söylemesine imkan vererseniz, bu tohumlar yeşerir ve *bizden* olmasa da,

saygı duyacak ve elifi görünce mertek sanmayan birileri yetişir. Onların sayesinde de, *AKAPE'nin koyunları* diskuru geçer akçe olmaktan çıkar.

Üçüncü konu iktisadiyat konusu. AKP'nin artık *daha solcu* olması, adını solculuk koymasa da, zenginin değil, fakirin partisi olduğunu, müteahhitten değil, ameleden taraf olduğunu göstermesi gerek. Bu konuda da, insanlara vatandaşlık maaşı gibi şeyler konuşulmalıdır. Devletin her vatandaşına sorgusuz sualsiz vereceği aylık elli lira, ürettiği yükten çok daha fazlasını getirir. (Ayda 4 milyar TL yapar, yılda 48 Milyar TL.) Sembolik bir 10 liranın bile, devletten sadece dolaylı destek gören ancak daima ona bir şeyler ödemek zorunda kalanlarda *devlet de bizi görüyor* intibayı uyandırdığı için değerlidir. Halkta telif edilecek kalp çok.

Beklemediğim kadar siyasi bir yazı oldu. Önceki ruziye formatına döneriz yavaş yavaş.